

(CD-70) ૧૦ – સત્ પોતે છે ત્રિકાળી

સત્ પોતે છે ત્રિકાળી,
માત્ર અસત છે નિકાલી,
વિકૃત ‘હું’પદ વિકારી,
કલ્પી મમતા વિસ્તારી. –સત્..

જેવી આદત ટેવાણી,
મર્જી મુજબ ગોઠવાણી,
ઊંધું થાતાં ફૂંકાણી,
પુદગલ પરિષ્કે ધૂળધાણી.
દુનિયા ગૂંચી ઝંઝાળી,
ત્રિવિધ ઠેકા ત્રિતાલી. –સત્..

અસ્થિર ‘વસ્થા જગભારી,
માથે ભૂસ્સાં જુદા ‘રી,
બુદ્ધિ-મન ‘ટેમ્પરવારી’,
‘ટંગ’ ને ‘ટોને’ ‘હું’કારી,
કષાયપીડિત દઢાણી,
પ્રકૃતી છે ગાંઠાળી. –સત્..

પ્રયોગી પોતે એક-તારી,
સિતાર બજવે સો-તારી,
છે બ્રહ્માંડ જ સંસારી,
સિદ્ધગતિ અસંસારી.

બે હાથે બાજે તાળી,
આત્મા એકલવિહારી. –સત્..

ત્રિકાળી ને નિકાલી,
બન્ને જુદાં જો, જાણી,
'અક્રમજ્ઞાન' જ વિજ્ઞાની,
પીધાં આગમ પિસ્તાળી.

ઓહો! 'દાદા'ની વાણી,
ભરપટ્ટ ભાવી ઉજાણી. -સત..

